

# Bush i el Congrés xoquen frontalment

**E**l Congrés dels Estats Units va aprovar, ara fa quinze dies, una llei que assigna 124.000 milions de dòlars a finançar les tropes a l'Iraq i a l'Afganistan, tal com havia demanat el president George Bush. Però la llei també inclou un calendari de retirada militar de l'Iraq: a tot estirar, el procés ha de començar aquest octubre, i s'ha d'haver acabat l'abril de l'any vinent. Això ha enutjat el president Bush, que ja havia deixat clar que no acceptaria la imposició de cap calendari perquè perjudicaria l'estratègia de lluita contra la insurrecció.

Dimarts passat Bush va fer valer el seu dret de vet, prou anunciat, i la llei va tornar al Congrés, que l'havia d'aprovar novament, pel cap baix, amb dos terços dels vots. Com que la gran majoria dels diputats va seguir les consignes dels partits, la votació fou força ajustada. Per aquesta raó, sembla poc possible que la llei entri en vigor amb l'articulat actual.

L'acció del Congrés, que sabia prèviament la posició intransigent de Bush en aquesta qüestió, s'ha d'interpretar sobretot amb una lògica electoral. Els demòcrates, que consideren que el poble nord-americà els ha demanat canvis en la política de l'Iraq, han volgut escenificar el desacord amb el president per tal d'obtenir-ne guanys a les eleccions presidencials de l'any vinent. Certament, la majoria de ciutadans ja fa temps que se sent desesperançada respecte a l'aventura iraquiana.

**Precedents diferents.** En casos anteriors de vet presidencial, el projecte de llei ha anat a parar als llimbs polítics, on ha romàs fins que una nova conjuntura política ha permès que el rescatessin i l'aproveïssin. Però no serà el cas d'aquesta llei. Segons fonts del Pentàgon, l'exèrcit té prou finançament fins el mes de juliol. Així doncs, Bush, o el Congrés, o bé tots dos alhora, hauran de cedir i arribar a un compromís si no volen abocar el país a una situació de gran tensió. De fet, les darreres declaracions, de l'una banda i de l'altra, han mostrat un to més conciliador que no

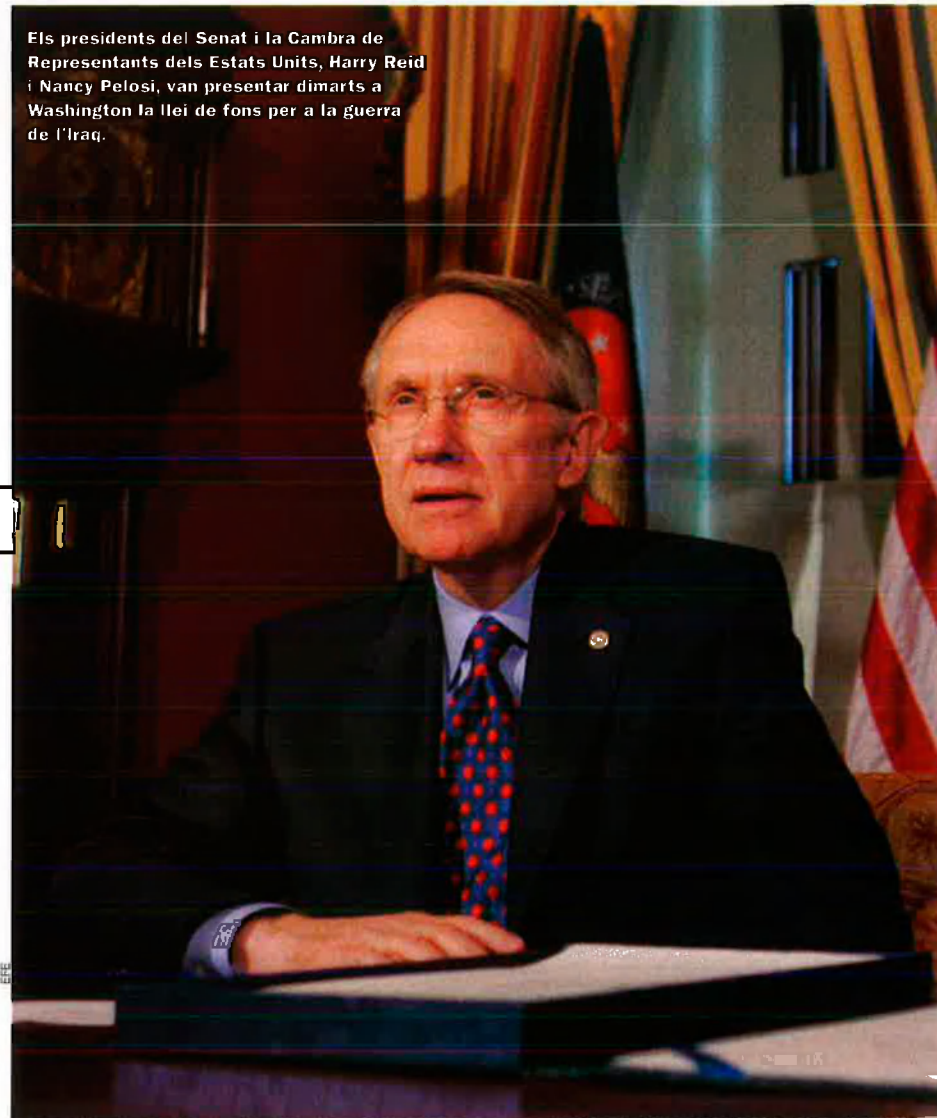
Tot i els desigs de col·laboració que George Bush i Nancy Pelosi es van bescanviar durant la presa de possessió del nou Congrés de majoria demòcrata, només han passat quatre mesos i ja hi ha hagut un xoc frontal. La raó no podia ser sinó la guerra de l'Iraq, que ha dominat la política nord-americana els quatre darrers anys.

pas a l'inici de la crisi.

D'acord amb la majoria d'analistes polítics, la clau per a resoldre la crisi a favor d'un dels dos actors està en el parer que mostri l'opinió pública aquestes setmanes vinents. Aquell qui sàpiga convèncer la ciutadania que de-

fensa la posició més justa serà capaç de mantenir-la amb més fermesa; en canvi, l'altre sentirà al clatell la pressió popular perquè cedeixi. Per aquesta raó, fa uns quants dies que representants de la Casa Blanca i de l'oposició demòcrata apareixen sovint als debats televisius.

Els presidents del Senat i la Cambra de Representants dels Estats Units, Harry Reid i Nancy Pelosi, van presentar dimarts a Washington la llei de fons per a la guerra de l'Iraq.



El principal argument dels republicans ha estat acusar els demòcrates de torpedinar la feina de les tropes a l'Iraq i propiciar la rendició a les mans d'Al Qaeda. Segons Bush, la llei "imposaria condicions impossibles als nostres comandants, i els forçaria a seguir ordres d'uns polítics que són a 9.000 km". El vice-president Cheney és més contundent: "Una llei amb terminis com l'aprovada lligaria l'exèrcit de mans i ens abocaria a la derrota. Potser aquest és el càlcul polític dels qui l'han impulsada." La Casa Blanca també esgrimeix que amb la llei el Congrés viola els poders del president perquè, com a comandant en cap, és el responsable de dirigir els esforços bèl·lics.

Per una altra banda, els demòcrates consideren que precisament el fet de mantenir la política actual menarà a la derrota. No fa gaires dies, en unes declaracions que van aixecar molta polseguera, Harry Reid, el líder demòcrata al Senat, va assegurar que "la guerra és perduda". La presidenta de la Cambra

de Representants, Nancy Pelosi, no va voler anar tan lluny, i es va estimar més de retreure a Bush que no hagués volgut escoltar les crítiques de molts americans: "És la primera vegada que el president haurà d'assumir la responsabilitat i retre comptes de la seva política davant del Congrés." I hi va afegir: "però ell sembla que prefereix fugir de la realitat."

**Una sortida a la crisi.** A hores d'ara la pilota és a la teulada dels demòcrates, que hauran de decidir quin pas és el següent. D'acord amb les filtracions publicades als diaris, encara no hi ha consens dins el partit. Els més moderats han suggerit que s'aprovi una nova llei que elimini qualsevol menció a una data precisa, i que es limiti a demanar la retirada quan es compleixin un seguit d'objectius que la llei hauria de fixar. L'ala radical, en canvi, representada pel candidat John Edwards, es decanta a presentar a Bush un nou projecte de llei amb algun petit canvi respecte a l'an-

terior. Els últims dies ha anat guanyant pes, com a fórmula de compromís, l'aprovació d'una nova llei totalment neta, és a dir, sense terminis, però que redueixi el valor de la suma assignada, de manera que, passats entre dos mesos i quatre, el president hagi de tornar a demanar una assignació al Congrés.

La llei ha arribat justament quan les Nacions Unides han fet públic un informe molt crític amb el govern iraquí, que acusen d'haver violat els drets humans de milers de detinguts i d'haver manipulat les dades sobre el nombre de morts violentes. Precisament, l'administració Bush ha rebut unes crítiques semblants per haver informat sobre un descens de la violència sectària els dos darrers mesos. Les dades no inclouen les morts causades per cotxe bomba, l'instrument més mortífer dels terroristes, amb un component sectari evident. Un cop amaini el conflicte sobre aquesta llei, començarà una nova batalla d'un gruix semblant: la de valorar l'èxit o el fracàs de l'augment de tropes decretat pel president.

Amb l'objectiu de consolidar els trets conservadors abans de les primàries, els candidats republicans Rudolph Giuliani (ex-alcalde de Nova York) i Mitt Romney (ex-governador de Massachusetts) s'han afegit a l'altre gran favorit, el senador John McCain, en el suport ple a l'increment de tropes de Bush. Per tant, l'evolució de l'Iraq aquests mesos vinents no determinarà solament el llegat de la presidència Bush, sinó probablement la sort del Partit Republicà a les urnes el 2008. D'aquí ve que no es puguin permetre de reconèixer el fracàs. A la Casa Blanca no hi ha cap pla B ni cap candidat que pugui presentar-se com l'antítesi de Bush al Partit Republicà.

La situació al bàndol demòcrata és si fa no fa igual. Amb matisos diversos, tots els candidats fan servir les crítiques al president sobre la política a l'Iraq per tenir més popularitat entre les bases. En conseqüència, una millora notable de la situació a l'Iraq els deixaria fora de joc. Així doncs, tot indica que la guerra de l'Iraq continuarà marcant la vida política als EUA. Almenys fins el novembre de l'any vinent.

**Ricard González**  
Washington

